

گفت‌وگو با اولین زن ایرانی که توانست در رشته بدمینتون سهمیه المپیک بگیرد

پخش رقابت بانوان باعث ایجاد انگیزه در ورزشکاران جوان می‌شود

محدوده مسابقات یا سالن تمرین شوند. این اقدامات کار را برای خبرنگاران ماکمی سخت کرده بود، ولی تا جای ممکن سعی کردند تصویر بگیرند، مصاحبه کنند و وظایف‌شان را به بهترین شکل انجام دهند.

به نظر شما چه ضعف‌هایی در پوشش رسانه‌ای المپیک توکیو وجود داشت؟

من ضعف خاصی ندیدم اما فکر می‌کنم نمایش ورزش بانوان باید سهم بیشتری در صداوسیما داشته باشد. در ورزش آقایان، بیشتر قهرمانان شناخته شده هستند، ولی در ورزش بانوان کمتر این اتفاق می‌افتد. دیدیم که پوشش خبری مناسب ورزش بانوان در المپیک و پارالمپیک توکیو چقدر مؤثر بود و باعث شد ورزشکاران خانم بیشتر شناخته شوند؛ کسانی که برای رسیدن به المپیک سال‌ها تلاش می‌کنند و جایگاه ورزشکاران زن در کشورهای دیگر را هم می‌بینند. امیدوارم این اتفاق تداوم پیدا کند و در صداوسیما بیش از پیش به ورزش بانوان پرداخته شود. البته شرایط فعلی بهتر از قبل است اما باز هم جای بهبود دارد. فکر می‌کنم دختران در عرصه ورزش دارند خیلی خوب کار می‌کنند. من به عنوان یک ورزشکار وقتی نمایندگان کشورمان را در پارالمپیک می‌بینم، انگیزه بالایی پیدا می‌کنم که به تلاش ادامه دهم. نمایش این بازی‌ها می‌تواند کسانی را که انگیزه‌ای برای ورزش ندارند و حتی معلولیتی دارند، تشویق کند که ورزش را شروع کنند.

وقتی در نوجوانی می‌خواستید ورزش را شروع کنید، پوشش رسانه‌ای ورزش بانوان چگونه بود؟

زمانی که من کوچک بودم، خیلی کمتر به ورزش بانوان می‌پرداختند و همیشه به خانواده‌ام می‌گفتم که در کشور ما ورزشکاران خانم کمتر شناخته شده هستند. بازی‌های بدمینتون آقایان گاهی پخش می‌شد و این خیلی تأثیر داشت، ولی در مورد خانم‌ها این اتفاق نمی‌افتاد. حالا شرایط بهتر از قبل است و صداوسیما و فضای مجازی به بهتر دیده شدن ورزشکاران خانم کمک زیادی کرده‌اند.

در روزهای برگزاری المپیک توکیو، در کنار رشته‌هایی که همیشه دنبال می‌کردیم و انتظار داشتیم ورزشکاران کشورمان مدال بگیرند، رشته بدمینتون نیز توجه‌ها را جلب کرد. ثریا آقایی، ورزشکار ۲۵ ساله تبریزی کسی بود که توانست برای اولین بار در بخش بانوان، رشته بدمینتون، سهمیه المپیک بگیرد. رشته‌ای که برای خیلی از مردم همان بازی است که در پارک‌ها انجام می‌دهند اما ماجرا جدی‌تر از این حرف‌هاست. با آقایی به عنوان کسی که در توکیو حاضر بوده است، درباره پوشش رسانه‌ای المپیک صحبت کردیم. البته صحبت‌مان به اهمیت توجه رسانه‌ها به ورزش بانوان هم کشیده شد.

محمدوفایی
خبرنگار

پوشش رسانه‌ای المپیک توکیو توسط صداوسیما را چطور ارزیابی می‌کنید؟

المپیک توکیو اولین باری بود که من در بازی‌هایش حضور پیدا می‌کردم و پیش از آن فقط در بازی‌های آسیایی شرکت کرده بودم. اتفاق بسیار بزرگی که برای من افتاد این بود که بازی‌ام از صداوسیما پخش شد. با این اتفاق من هم از خانواده‌ام و هم از دوستانم در خانواده بدمینتون، پیام‌های هیجان‌انگیز زیادی دریافت کردم. متوجه شدم که بچه‌های زیادی به خصوص دخترها به رشته بدمینتون علاقه‌مند شده‌اند و می‌خواهند فعالیت در این رشته را شروع کنند. چه چیزی می‌تواند از این مفیدتر باشد که تعداد زیادی از کودکان انگیزه بگیرند و به یک رشته ورزشی علاقه‌مند شوند؟ پخش مسابقه من در المپیک اتفاق خیلی خوبی بود و مصاحبه‌های زیادی هم در سالن انجام شد و با وجود شرایط سختی که در آنجا وجود داشت، خبرنگاران زیادی با من مصاحبه کردند که تلاش آنها جای تقدیر دارد. دو مصاحبه هم در خود استودیوهای صداوسیما داشتم که آن هم اثرگذار بود.

قبل از حضور در المپیک انتظار نداشتید مسابقه‌تان از تلویزیون پخش شود؟

راستش نه. هم به دلیل شرایط پوشش حریفان و هم به دلیل این‌که پیش از این هیچ‌وقت بدمینتون بانوان پخش نشده بود، فکر نمی‌کردم پخش شود. حتی مسابقه‌هایم در بازی‌های آسیایی هم از تلویزیون پخش نشده بود. البته این بار پوشش

حریفم هم طوری نبود که قابل پخش نباشد. نمایش این بازی برای علاقه‌مندان حرفه‌ای بدمینتون جنبه آموزشی داشت و در بینندگان دیگر هم این نگاه را تصحیح کرد که بدمینتون همان ورزش ساده‌ای نیست که در پارک‌ها بازی می‌کنند.

اجرای قوانین سفت و سخت برای جلوگیری از شیوع کرونا، پوشش رسانه‌ای بازی‌ها را با مشکل مواجه نکرد؟

برای مصاحبه خبرنگاران با ورزشکاران سختی‌هایی وجود داشت و اجازه نمی‌دادند خبرنگاران وارد

بچه‌درسخوان در المپیک

ثریا آقایی، چهره جدیدی در ورزش ایران محسوب می‌شود و کمتر در رسانه‌ها حضور داشته است. در ادامه بخش‌هایی از مصاحبه آقایی با ورزش سه پیش از آغاز المپیک توکیو را می‌خوانیم تا بیشتر با او آشنا شویم.

وقتی هفت سالم بود پدر و مادرم برایم راکت بدمینتون خریدند. راکت معمولی اما خوشگلی بود. من با آن خیلی به بدمینتون علاقه‌مند شدم و هر روز با خواهر و برادرم بازی می‌کردم تا این‌که علاقه‌ام خیلی بیشتر شد و خانواده من را برای کلاس‌های بدمینتون ثبت‌نام کردند. بعد از آن بود که بیشتر بازی کردم و از ۹ سالگی هم پیش مربی تیم ملی که تا الان هم مربی‌ام هستند، خانم جلالیان تمرین کردم و به صورت پیوسته تمرینات بدمینتون را دنبال می‌کردم تا این‌که ادامه دادم و به اینجا رسیدم.

بدمینتون یک ورزش انفرادی است و نگاه به آن در ایران بسیار با واقعیت فرق می‌کند و شاید کسی نداند بدمینتون به آمادگی جسمانی زیادی احتیاج دارد. من دو مصدومیت را گذراندم و دوران سختی بود اما خانواده همیشه در لحظات ناامیدی و خستگی حامی من بودند. همیشه می‌گفتند باید بروی و قهرمان شوی.

من کلاً آدم درسخوانی بودم و معمولاً شب‌ها درس می‌خواندم چون صبح‌ها دو وعده تمرین داشتم و بلافاصله می‌رفتم مدرسه. معمولاً از ساعت یک نیمه‌شب تا ۵ صبح درس می‌خواندم و سعی می‌کردم بتوانم بین اینها کارم را تنظیم کنم که هم درس بخوانم و هم ورزش کنم. در دانشگاه مدیریت ورزش می‌خوانم و الان ترم آخر هستم.

